

Брюксел, 22 септември 2016 г.
(OR. en)

12478/16

LIMITE

CRS CRP 29	AELE 72
MERTENS 3	COWEB 95
JUR 464	MOG 106
COPS 278	MAMA 190
ELARG 92	CONUN 181
CORLX 370	COAFR 249
COJUR 15	ACP 129
COMAR 12	COLAC 70
COSCE 3	CONAFA 61
COTRA 20	DEVGEN 203
COEST 234	PROBA 17
COASI 195	

ИНФОРМАЦИОННА БЕЛЕЖКА

От:	Правната служба
До:	Комитета на постоянните представители (II част)
Относно:	Дело пред Съда на Европейския съюз: - Решение на Съда (голям състав) по дело C-660/13, <i>Съвет на Европейския съюз срещу Европейска комисия</i>

I. ВЪВЕДЕНИЕ

1. На 28 юли 2016 г. Съдът на Европейския съюз, в голям състав, постанови решението си по дело C-660/13 *Съвет на Европейския съюз срещу Европейска комисия*. С това решение беше отменено Решение C(2013) 6355 окончателен на Комисията от 3 октомври 2013 г. за подписването на Допълнение, относно Хърватия, към Меморандума за разбирателство относно финансовия принос на Конфедерация Швейцария („отмененото решение“), като същевременно се запазват неговите правни последици, докато бъде заменено.

2. Съдът на ЕС постанови, че Комисията е действала незаконосъобразно, като не е поискала предварителното разрешение на Съвета, преди да приеме отмененото решение (с което двама членове на Комисията се упълномощават да подпишат допълнението от името на Съюза) и да пристъпи към подписване. По този начин Съдът изясни процедурите за водене на преговори и за подписване на необвързващи инструменти между Съюза и трети страни.
3. Комисията изтъкна, че когато съдържанието на такъв инструмент отразява вече установена позиция в рамките на политика на Съюза, за подписването не е необходимо предварително разрешение на Съвета. Дори когато съдържанието на инструмента не отразява вече установена позиция на ЕС, Комисията счита, че задължението да се иска разрешението на Съвета се отнася до съдържанието на инструмента, а не до самото подписване. Ето защо Комисията счита, че има право да подписва самостоятелно всеки такъв инструмент от името на Съюза, въз основа единствено на член 17, параграф 1 от ДЕС.
4. Съветът застъпи позицията, че решението за подписване на необвързващ инструмент с трета страна *само по себе си* представлява акт на определяне на политиката, който изисква предварително разрешение на подписването от Съвета, без оглед на това дали съдържанието на инструмента съответства на установената политика.
5. Съдът потвърди позицията на Съвета, като прие, че отмененото решение на Комисията надхвърля предоставените ѝ правомощия, в нарушение на член 13, параграф 2 от ДЕС.

II. ПРЕДИСТОРИЯ

6. Съветът поиска отмяна на решението, като същевременно се запазят неговите правни последици, докато то не бъде заменено. В подкрепа на искането си Съветът изтъкна следните две основания:
- с приемането на обжалваното решение без предварително разрешение на Съвета Комисията е нарушила принципа на разпределението на правомощията между институциите, а оттук и принципа на институционално равновесие; и
 - с действията си, довели до приемането на решението и до подписването на допълнението, Комисията е нарушила принципа на лоялно сътрудничество.
7. Десет държави членки (FR, CZ, DE, PL, NL, GR, UK, HU, FI, LT) встъпиха като подпомагаща Съвета страна.
8. В становището си от 26 ноември 2015 г. генерален адвокат Sharpston заключи, че решението на Комисията следва да бъде отменено на основание нарушение на принципа на институционално равновесие.

III. СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ

9. В точки 37— 39 от решението Съдът на ЕС поддържа, че за да пристъпи към подписването на необвързващ инструмент, Комисията трябва да разполага с изричното разрешение на Съвета за това. С други думи, Комисията няма правото, по силата на правомощието си за външно представителство на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от ДЕС, да подписва такъв инструмент. Решението за подписване на такъв инструмент изисква преценка от Съвета на интересите на Съюза в контекста на неговите отношения със съответната трета страна, в съответствие със стратегическите насоки, набелязани от Европейския съвет, и с принципите и целите на външната дейност на Съюза.

10. По-нататък в точка 40 от решението Съдът на ЕС заявява, че решението за подписване на необвързващ инструмент винаги и само по себе си представлява акт на определяне на политиката, който следователно трябва да бъде осъществен от Съвета съгласно член 16, параграф 1, второ изречение от ДЕС и член 16, параграф 6, трета алинея от ДЕС.
11. В точки 41 и 43 от решението Съдът на ЕС поддържа, че такъв акт на определяне на политиката изисква преценка на Съвета дали договореният инструмент все още отразява интересите на Съюза, въз основа на текста на необвързващия инструмент в резултат от проведените преговори.
12. Поради това в точка 43 от решението Съдът на ЕС поддържа, че самият факт, че съдържанието на необвързващия инструмент в резултат от проведените преговори съответства на предварително дадения от Съвета мандат за преговори не е достатъчен, когато става дума за решението относно подписването на акта, така че този факт не може при никакви обстоятелства да бъде тълкуван като предполагащ наличието на разрешение за Комисията да подпише инструмента. Този аргумент се прилага *a fortiori*, ако се твърди, че съдържанието на инструмента съответства на други позиции по политиката, които вече са установени от Съвета в различен контекст.
13. И накрая, в точка 42 (да се чете във връзка с точки 39 и 40) Съдът твърди, че преценката и определянето от Съвета на интересите на Съюза, като част от формулирането на външната политика на Съюза, включват вземането на решение относно започване на преговори по необвързващ инструмент. Всяко значимо решение относно започването на преговори трябва непременно да включва насрещните страни, с които се счита за целесъобразно да се водят преговори, както и въпроса или въпросите, които да бъдат обхванати от този инструмент.

IV. ПОСЛЕДИЦИ

14. Комисията ще трябва да приеме ново решение; същевременно допълнението остава в сила и може да продължи да се прилага.
15. В по-общ план, Съдът потвърди, че като част от функцията си да определя политиката Съветът винаги трябва да предоставя изрично разрешение за започване на преговори от името на Съюза по необвързващ инструмент с конкретна трета страна (дори когато този инструмент отразява вече установена политика на Съюза); по същия начин при приключването на преговорите е необходимо изрично решение на Съвета за разрешаване на подписването на инструмента от името на Съюза.
16. Съдебното решение се отнася до правомощията на Съвета като цяло. Въпреки че е постановено в контекста на двустранен инструмент с трета страна, който е подписан от Комисията, то се прилага за двустранни *и* многостранни необвързващи инструменти; договорени с трети страни *и* международни организации; и без оглед на това дали при преговорите Съюзът се представлява от Комисията *или* ВП (включително ЕСВД).
17. Съдебното решение се прилага за всички необвързващи инструменти, които по силата на своето съдържание включват Съюза, независимо дали инструментите са представени като сключени от Съюза или от конкретна институция или служба.
18. За определянето на цялостните последици от това решение, както в практически, така и в друг план, е необходим допълнителен размисъл.
